

Čís. 1905.

Zřízení věna manželce není smlouvou svatební, vyžadující formy notářského spisu. Zda vyžaduje této formy jako darování bez skutečného odevzdání, závisí na poměru manželky k osobě, věno zřizující. •

(Rozh. ze dne 10. října 1922, Rv I 516 22.)

Žalobkyně domáhala se zrušení exekuce, vedené proti B-ovi, pokud při výkonu bylo zabaveno tele, tvrdíc, že jest jejím vlastnictvím. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o dovolací soud jí vyhověl, zjistiv, že zabavené tele pochází z krávy, kterou si žalobkyně vyměnila za krávu, kterou jí věnem slíbila její matka a kterou si od své sestry, od níž jí její matka koupila, pak odvedla, a uvedl po právní stránce v důvodech: Námitky žalovaných, vrcholící v tom, že, jde-li o věno, jest slib jeho bez notářského spisu ve smyslu § 1218 obč. zák. a zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. neplatným, nejsou odůvodněny. Dle § 1218 obč. zák. věnem jest jen ono jmění, které manželka nebo kdo jiný dá, nebo slíbí mužovi k ulehčení nákladu, spojeného s manželstvím. Jest to tudíž jmění, které slouží k úpravě majetkových poměrů snoubenců jako budoucích manželů. Tento závazek, je-li dobrovolným, a má-li založiti závazek obligační na straně nevěsty neb osoby třetí, stává se smlouvou svatební a jest ku platnému uzavření jeho třeba předepsané formy notářského spisu. Jinak jest to se závazkem podle § 1220 obč. zák., jenž rodičům jest uložen, aby své dceři při jejím provdání věno příhodné dali. Tato dotační povinnost, rodičům uložená, upravuje se soudem v řízení nesporném, nebylo-li mezi dcerou a rodiči dohody co do výše. Tato dotační povinnost může také smlouvou mezi účastníky, dcerou a rodiči, býti upravena. Tato smlouva zvláštní formou vázána není a platí o ní předpisy o smlouvách vůbec, poněvadž tu jde jen o úpravu dotační povinnosti, zákonem předepsané, pokud jde o výši (splatnost) a takový závazek nelze zařaditi pod pojem smluv svatebních, pro něž notářský spis jest předepsán. Proto platně slíbila žalobkyni její matka věnem krávu, a kráva ta odevzdáním stala se vlastnictvím žalobkyně, která jako vlastnice byla oprávněna ji směniti za krávu jinou. Proto stala se také vlastníci telete vylučovaného, z vyměněné krávy pocházejícího.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Výtka mylného právního posouzení věci není odůvodněna. Odvolací soud zcela správně uvádí, že věnem jest pouze ono jmění, které se dává neb slibuje manželu buď od manželky, neb od osoby třetí za ni pro ulehčení nákladů manželského společenství (§ 1218 obč. zák.). Zřízení věna manželce není právním dáním věna, není smlouvou svatební, nýbrž smlouvou, kterou dlužno posuzovati dle všeobecných zásad. Jest darováním, když zřizující neměl k tomu povinnosti (§ 941, 1220 a 1229 obč. zák.), není však darováním, když je zřízeno osobou, kterou stihá povinnost dotační (§ 1220 obč. zák.), jako když je zřízeno otcem, matkou neb jiným předkem a není tu třeba šetřiti zvláštní formy (§ 883 obč. zák.). V tomto pří-

padě obdržela žalobkyně, vdávajíc se, krávu od matky u plnění povinnosti dotační. Poněvadž žalobkyně, jak nesporno, již otce na živu neměla, měla její matka vůči ní povinnosti dotační a odevzdala-li jí z tohoto důvodu krávu, nebo poukázala-li žalobkyni, aby krávu, pro ni koupenou, od sestry si vzala, nebylo k takové smlouvě potřebí notářského spisu. Notářského spisu však nebylo by potřebí, ani kdyby zde bylo darování, poněvadž se stalo současně odevzdání krávy sestrou žalobkyně u vyplnění příkazu jí jich matkou daného, bylo zde tedy darování spojené s odevzdáním, které rovněž formy notářského spisu nevyžaduje (zákon ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák.).

Čís. 1906.

Zásada § 53, odstavec třetí, vyrovnacího řádu netýká se pohledávky útratové, jež vzešla samostatným vedením rozepře o pohledávku, podrobenou vyrovnávacímu řízení.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, Rv I 1103/22.)

Žalovanému Josefu F-ovi příslušela proti žalobci Karlu L-ovi pohledávka tržební ceny 1059 K 50 h za prodané zboží; žalovaný přihlásil tuto pohledávku 11. dubna 1921 v řízení vyrovnávacím a toto bylo 27. června 1921 skončeno. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. února 1922, Rv I 964/21 č. sb. 1521, byla pravost pohledávky této, vzešlé nynějšímu žalovanému Josefu F-ovi proti nynějšímu žalobci již před zahájením vyrovnávacího řízení zjištěna a zároveň byly Josefu F-ovi tímto rozsudkem přisouzeny proti nynějšímu žalobci Karlu L-ovi náklady rozepře, jež zahájena byla 9. března 1921, tedy po zahájení vyrovnávacího řízení, a právoplatně skončena byla po skončení vyrovnávacího řízení. Pro náklady tyto, činící 1010 Kč 15 h, vedl Josef F. exekuci, jejíhož zrušení domáhal se Karel L. žalobou dle § 35 ex. ř., tvrdě, že vymáhaný závazek není po právu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Vyrovnávacím řízením nebyl nárok Josefa F-a vůči nynějšímu žalobci na zaplacení procesních útrat 1010 K 15 h dotčen, neboť je to sice vedlejší závazek kapitálové pohledávky 1059 K 50 h, ale vzešel teprve rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. února 1922, tedy po zahájení a skončení vyrovnávacího řízení, pročež není vedlejším závazkem ve smyslu prvního odstavce § 24 vyrovnacího řádu, dle něhož vedlejší závazky, vzešlé až do zahájení vyrovnávacího řízení, jsou v téměř pořadí s pohledávkou hlavní. Ze čtvrtého odstavce § 10 vyr. ř. plyne, že pohledávky, jež vzešly teprve za řízení vyrovnávacího, jsou tímto řízením nedotčeny; to musí platiti tím spíše o pohledávce, která vzešla až po skončení vyrovnávacího řízení, a jest nerozhodno, zdali to jest pohledávka, zakládající se na právním důvodu hmotného práva, či zda je to pohledávka útratová, zakládající se na ustanovení §§ 41 a 50 c. ř. s. Vyrovnávací řád ani jiný zákon neobsahuje totiž ustanovení, že by taková útratová pohledávka